

Forfatter: Brun, Johan Lyder

Titel: BREV TIL: Krarup, Frederik Christian FRA: Brun, Johan Lyder (1918-03-29)

Citation: Brun, Johan Lyder: "BREV TIL: Krarup, Frederik Christian FRA: Brun, Johan Lyder (1918-03-29)", i *Kirkestriden i Norge belyst ved Lyder Bruns brev til F. C. Krarup 1905 til 1931*, UNIVERSITETSFORLAGET, s. 178. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001031205-000-shoot-L0010312050000034.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Kirkestriden i Norge belyst ved Lyder Bruns brev til F. C. Krarup 1905 til 1931

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Christiania 29/3—18

Kjære sogneprest Krarup.

Takk for Deres brev av 2. februar! Og for Deres nye lille skrift: Garantier og værdier¹ som jeg har læst med megen glæde. Maatte nu den nye skriftserie lykkes vel og naa langt frem! Det er jo noget solidere end det kirkelige blad, men det kirkelige blads ukentlige dryp er nu heller ikke at foragte; det er ialfald den trøst som jeg klamrer mig til, naar Norsk Kirkeblad lægger for meget beslag paa min tid og kraft, og naar jeg med en viss gru tænker paa at jeg d. 1. april i aar har redigert bladet i 5 — fem — aar, uten endnu at ha nogensomhelst utsigt til avløsning!

Ja, siden jeg sidst skrev har jeg saa atter været i Danmark — og i Sverige —, og jeg maa si, baade mit besøk i Kjøbenhavn og det i Lund var ualmindelig hyggelige; jeg møtte saa megen venlighet og fandt, som det syntes, ogsaa saa opmerksomt øre blandt de unge jeg var kommet for at tale til, at hele turen, saa kort den var, blev en virkelig glæde og opmuntring for mig. I Kjøbenhavn bodde jeg i bispegaarden og hadde det overmaade hyggelig. En middag hadde Ostenfeld samlet en større kreds av teologer og prester, — deriblandt stiftsprovst Ussing som jeg saaledes efter mange aar atter hilste paa, og som endog inviterte mig til atter at besøke dem og siden var med hen i Ny teologisk forening for at høre mit foredrag om «De psykologiske forutsætninger for disciplenes trosgjennembrudd efter Jesu død» — —.²

Siden hjemkomsten har jeg hat en streng arbeidstid, da kirkestatsraaden satte Bretteville Jensen og mig ind i komiteen til endelig redaktion av alterboken,³ sammen med Gustav Jensen og biskoperne Støylen og Hognestad. Det var et strengt arbeide, i 3 uker møter hver eneste formiddag og stundom ogsaa om eftermiddagen, og saa alt det øvrige arbeide som skulde holdes gaaende ved siden — nogen enkelte forelæsninger blev jeg dog nødt til at la utgaa. Og en vanskelig situation, vi to altid i født minoritet og derfor henvist til at forhandle eller hugge os frem som vi bedst kunde! Indenfor de grænser som naturlig var sat for vor indflydelse, lykkedes det os ogsaa virkelig at opnaa en del, saa jeg haaber alterboken har vundet paa det; egentlig hadde det jo været bispernes hensigt at Gustav Jensen og Støylen i al stilhet skulde besørge slutredaktionen, saa det var en alvorlig s. 179overraskelse for dem at Br. Jensen og jeg blev sat ind, om end sammen med Hognestad som i enhver henseende var den mest forstokkede og en skrækkelig kamp om foten under hele arbeidet. Jeg var næsten utkjørt da arbeidet var forbi, og glæder mig ubeskrivelig ved nu i paasken endelig at ha en rolig tid, da jeg kan trække veiret for arbeidet, — selv om der jo ikke mangler paa det som kaster en dyp bekymring i sindet — —.

Ja, hvad skal det dog bli til med krigen! Min hustru og jeg har i de sidste dage flere gange talt om hvorledes De maa føle denne skjæbnessvangre tids frygtelige begivenheter og bange fremtidsspørmaal. Idag lyder de sidste telegrammer, som er opslaat i bladenes redaktioner, paa at englænderne har dæmmet den tyske stormflod op, men paa den franske front har tyskernes tat Mondidier — visstnok et indhugg i linjen Amiens — Compiègne. Vil det lykkes at drive dem tilbake igjen? Ak om vi maatte oppleve et nyt Marneslag,⁷ saa kunde vi vel haabe at nærme os slutten, og en antagelig slut, paa denne forfærdelige krig. Men hvis tyskerne nu virkelig skulde seire helt, ogsaa paa vestfronten, da er fremtiden i sandhet mørk at tænke paa — —.

Der er intet andet at gjøre, synes det mig, end at klynge sig til det gjenskin av en ny og evig verden som paasken minder os om, — det høieste og lyseste haab midt under det dypeste og trøsteløseste mørke, den haardeste og brutaleste tingenes gang her paa jorden — —.

Min hustru og jeg sender Dem og Deres hustru vore venligste hilsener; og om brevet, som jeg haaber, naar frem inden paasken er tilende, saa bringer det Dem ogsaa ønsket om en god og glædelig, av Gud velsignet fest. Min hustru har det vedvarende ret godt, gaar nu flinkt om herinde og er daglig ute, har ogsaa flere gange været i kirke og et par gange paa koncert, men maa endnu være forsiktig, benet er endnu altfor tykt og gaar kun langsomt tilbake mot sin gamle skikkelse. Vi er dog meget glade fordi hun har det som hun har det; og om end vore rationer tildels er noksaa knappe, har vi hittil klart os godt og ingen nød lidt. Professor Michelet sitter i ro i Roskilde og skriver paa sin bok,⁴ jeg er ikke langt fra at misunde ham hans otium, naar jeg tænker paa hvordan jeg selv ved mine mange omsorger hindres i mit egentlige arbeide.

Otto Jensens død var et tap;⁵ det brudd paa ensformigheten i bispekollegiet som vi just hadde opnaadd, vil vel nu igjen gaa tapt; at faa Grønland frem lykkes vel neppe. Men en stor glæde s. 180er det at ha faat Gleditsch herind.⁶ Det betyr meget og opveier meget. Endnu engang venligst hilsen!

Deres
Lyder Brun